

Kruté vojáky zničil les, zbylo jen kamení

JAROSLAV PULKRÁBEK

Zahradky – Pozdní slunce mířilo za strmou Homoli, když se Petche vrácel z pravidelné obchůzky. Žil tu v pralese pod Liščí horou více než půl století. Obdáren zvláštní mocí i poznáním tu hledal a našel klid v duší a souznam s šumavskou přírodou.

Zamýšleně hleděl před sebe. Do té chvíle netknutou zasněženou plán rozryl několikapramenný provazec stop. Několik parů bot tu zanechalo svůj podpis, a ty pak neomylně směrovaly k poustevníkovi u obydli. Petche došel k rozrytému místu a bez jakéhokoliv vzuření četl to, co mu snih předkládal.

Necelý tucet mužů, spíš vojáků než lapek. Vyčerpáných či mírně zmožených alkoholem. Několikrát se zastavili. Snad aby se dohodli na dalším postupu nebo počkali na opoždilce.

Naroval se a pozoroval kraj lesa. Neslyšel nic. Ale měl by. Věděl, že les nikdy není

zcela tichý, i když k lidským uším zádný zvuk nedolehne. Ale tentokrát bylo opravdu ticho. Ticho, jaké dokáže vyvolat jen strach. Poustevník následoval stopy. Ne ze zvědavosti, ale protože mířily jeho směrem. Jestliže se všechna zvěř i ptactvo tisnilo strachem a i vítr v tu chvíli zcela ztichl, Petche se nebál.

Nezmal strach, stejně jako zlobu či nenávist. Pocit zanechal i se svým mládím dole v kraji a smrt pro něj byla jen lepším pokračováním života. Vojáci si ho všimli, až když stál temér u nich. Nejdříve zaskočení zjištěním, že se někdo dozkal bez skryvání přiblížit až k nim. Ale pak viděli bezbranného starce v sedivém potrhaném hábitu, začali se smát a tropit si z poustevníka žerty.

Avsak žoldáci mají zvláštní smysl pro humor. Zle se vedlo poustevníkovi. Čím klidněji a bez odporu snášel jejich činění, tím více nabíralo na krutosti a Petcheovo tělo bylo brzy pokryto krvavými šrámy. Ani to vojákům

nestačilo. Nožem mu seřízl vlasy i vous s takovou brutalitou, že se mu celá hlava zalila krví. A když i přesto jeho oči na vojáky hleděly s nebyvalým klidem, uchopil jeden z nich kopí a jediným šmáhem ukončil poustevníkův život. V tu chvíli vojáci všichni zkoprněli. Ne snad pro hrůzost svého činu, ale protože se v lese začalo dít něco divného.

Nejdříve to ctili jen jako nepopsatelné chvění vzduchu. Pak se s ohromným rámem zvedlo snad všechno ptactvo, co ho tu v lesích bylo, až ten operený a křívici mrak zakryl na okamžík slunce. Zvedl se silný vítr a s ním masy sněhu.

Stromy se ohýbaly až k zemi. Pak v jednom okamžiku všechno ztichlo. Vítr ustal, vzdich se vycítil a opět nastal klid a mír. Nebylo tu však již ani vojáků ani zohaveného těla poustevníka.

Jen tam, kde před tím stáli vojáci, čnely ze země kamenité stěly a v místě poustevníkovi vraždy vyrostl v těch ho-

Ilustrační foto. Z archivu autora

rách dosud zcela neznámý strom.

A tak do se dnes půjde projít misty, kde ve stráni nad Tep-

lou Vltavou stávala osada Zahradky, může i dnes najít jednač roztroušených kamenů, které se promění zpět, až

na světě nastane jeden jediný den bez války. Navíc pak o kus dále je možné potkat několik set let starý tis.